

hvor som helst, naar de blot blive anbragte i Landet, saa vil der blive en hel Del disponibel Kapital, og den skal igen saa Rentefoden ned. Det er ogsaa indrømmet fra alle Sider, og jeg er overbevist om, at det, som den overvejende Del af Befolkningen hele Landet over ønsker, det er frem for alt dette, at saa Rentefoden sat ned, og det er et Bispørgsmaal: Hvilken Anvendelse der gøres af Pengene. — Men, som sagt, kunne vi blive enige om en Anvendelse til Kommunerne, saa antager jeg, at en saadan Anvendelse vilde være fordelagtig for Staten, fordi Kommunerne som Pant ere vel egentlig et lige saa sikkert Pant som selve Staten. Jeg tror, at man aldrig har hørt, at nogen af vore Kommuner er gaaet fallit, saa naar vi kunne laane vore Penge ud til Kommunerne, saa har Staten ganske sikre Pant, og det maa være en ret heldig Anbringelse i Stedet for at lade dem ligge i Bankerne maaste til en lavere Rente. Men jeg indrømmer, at det kunde være i sin Orden at saa Oplysning om, hvor stor en Del af de Laan, Kommunerne nu for Tiden have, der ere frit stillede. Saa vidt jeg har bragt i Erfaring, saa er Kommunerne Laan for Tiden 67½ Mill. Kr., og af disse 67½ Mill. falde de fleste paa Kjøbenhavn eller i alt Fald Halvparten; men en stor Del af disse Laan ere stiftede saaledes, at de ikke kunne konverteres, jeg ved, at flere af Amtskommunerne Laan ere bundne, saa at man ikke kan sige dem op, og man skalde altsaa have at vide, hvor stort et opsigeligt Beløb Kommunerne have, inden man kan skønne over, hvor stort et Beløb der deraf kunde konverteres. Jeg kan forstaa, at der er adskillige Oplysninger, der først skulle indpentes, inden en saadan Bestemmelse om Laan til Kommunerne kunne komme til at foreligge. Med disse Ord vil jeg anbefale Lovforslagets Fremme.

**Det. Hansen:** Det høje Ting vil allerede af det Foredrag, vi hørte i Dag af det ærede 7de Medlem for Kjøbenhavn (Knudtzon) have faaet det Indtryk, at denne Sag ikke er saa klar og ligefrem, som man skalde tro efter de temmelig sparsonnede Oplysninger, med hvilke Lovforslaget er blevet ledsaget af Finansministeren, baade paa Tryk og ogsaa mundtlig i det andet Ting. Det er jo en Sag af meget omfattende Virkninger baade direkte og navnlig indirekte, og jeg antager, at dette høje Ting dog ikke vil gaa til at tage Bestemmelse i en saadan Sag, uden at det, man ellers ved den Slags Sager plejer at saa Oplysninger om, virkelig er oplyst for det. Vi famle i Blinde, saa længe

vi ikke kende, i alt Fald gennem et Udvalg, den Kontrakt, som den højtærede Finansminister har affuttet med det meget omtalte Konfortium. Her skalde vi nu gaa hen og votere en Lov af dette Omfang; vi saa at vide ved Udtalelser af den højtærede Finansminister i det andet Ting, hvad der ogsaa følger af sig selv, at der foreligger en Kontrakt med disse Banker og Bankiers, og saa skalde dette Ting gaa saa — lad mig indskrænke mig til at sige — let til Værks i denne Sag, at vi ikke en Gang forlange, at denne Kontrakt skal være forelagt, i Udvalg i alt Fald, i dette Ting, for at Tinget kan skønne, om ogsaa den Kontrakt, den højtærede Finansminister nu forlanger ratificeret, tiltraadt, virkelig er forsvarlig. Ja, man kan jo have en saa ubetinget Tillid til en Finansministers store finansielle Kapaciteter og til hans Evne til at slutte Kontrakt med disse rutinerede Bankiers, at man saadan nogenlunde i Blinde kan give sig ham i Bold; jeg har ikke saa nøje Kendskab til den højtærede Finansministers Kvaliteter, at jeg ganske ubetinget kan stole paa, at han virkelig baade som Kontrahent og som Finansmand har vidst at drage det længste Straa i Forhandlingen med disse Bankiers. Der er en dansk Bank imellem — den handler naturligvis kun af Patriotisme; men de andre Banker i Paris og London, de handle maaste af Egoisme, og man skal altsaa være sikker paa, at disse Banker ikke ere, for at bruge et populært Udtryk, løbne med den højtærede Finansminister og have givet Kontrakten et saa fordelagtigt Udseende, som, naar man ser den nærmere efter, viser sig at være temmelig usfordelagtig. Jeg kan ikke udtale mig derom. Sagen har foreligget saa kort til Overvejelse. 3dje Behandling i det andet Ting blev sluttet i Gaar. Rigsdagstidende er ikke saa vidt, at vi have kunnet se, hvad der er passeret i det andet Ting. Alligevel skal Sagen drives herigennem med den Jærnbanesart, vi kende fra Foraaret og de andre Aar. Jeg tillod mig at stemme imod denne ekstraordinære Behandling, fordi jeg blandt andet af den højtærede Finansministers Udtalelse i det andet Ting maatte slutte, at Sagen virkelig ikke havde saadan Hast. De ærede Medlemmer vilde maaste, hvis det er lykkedes dem at saa læst Folketingstidenden om denne Sag, bemærke, at den højtærede Finansminister med Hensyn til en Ændring, der kom frem, tiltraadt af et stort Antal Medlemmer, erklærede, at hvis det Forslag blev vedtaget, vilde han i Landstinget begære, at det blev stemt ud. Dette forudsætter, at den højtærede Finansminister er gaaet ud fra, at der er Tid nok til, at man